

onen, vil derimod skulle afgøres efter reglerne i lovforslagets § 11, stk. 1, 2. pkt., om politiets opgaver i forhold til berusede personer generelt. Det forudsættes imidlertid, at politiet som udgangspunkt sørger for, at et beruset barn, der træffes under de i § 11 nævnte omstændigheder, bliver undersøgt af en læge.

Det følger af bestemmelsens *stk. 2, 3. pkt.*, at en detentionsanbringelse af et barn i alderen 12 til og med 14 år skal være så kortvarig som mulig og som udgangspunkt ikke må udstrækkes ud over 4 timer, medmindre det ikke er muligt inden for denne tid at overgive barnet til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af barnet.

Dette indebærer for det første, at et detentionsanbragt barn skal udtages af detentionen, så snart barnets tilstand ikke længere nødvendiggør denne anbringelsesform. Dernæst indebærer det, at anbringelsen som udgangspunkt ikke må udstrækkes ud over 4 timer. Fristen på 4 timer vil dog kunne overskrides, hvis det ikke er muligt at overgive barnet til andre inden for fristen.

§ 12, *stk. 3*, bestemmer, at politiet hurtigst muligt efter, at et barn under 15 år er blevet frihedsberøvet på grund af beruselse, skal underrette indehaveren af forældremyndigheden, de sociale myndigheder eller andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af barnet, om frihedsberøvelsen. Det afgørende er, at der sker underretning af (mindst) én person, som på forsvarlig måde vil kunne tage sig af barnet. Underretningspligten gælder enhver frihedsberøvelse af et beruset barn under 15 år, og det er således ikke afgørende, om barnet detentionsanbringes.

Politiet bør som udgangspunkt søge at underrette mindst én af forældremyndighedsindehaverne, men skønnes det, at forældremyndighedsindehaverne ikke kan tage sig af barnet på forsvarlig måde, eller kan disse ikke træffes, kan der ske underretning af andre. Har barnet fast ophold hos andre slægtninge, er barnet i familiepleje eller lignende, vil det normalt være mest naturligt, at der sker underretning til disse. Hvis barnet på grund af sociale forhold i hjemmet ofte befinder sig hos naboer eller andre bekendte, uden at der er tale om et mere formaliseret fast ophold, vil det kunne være mest hensigtsmæssig at underrette disse bekendte om frihedsberøvelsen. Der vil endvidere kunne ske underretning af de sociale myndigheder, hvis forældremyndighedsindehaverne eller andre ikke skønnes at kunne tage forsvarlig vare på barnet eller ikke er til at træffe.

§ 12, *stk. 4*, pålægger politiet at rette henvendelse til hjemmet, hvis et barn i alderen 15 til og med 17 år anbringes i detentionen. Henvendelsen skal ske for at underrette hjemmet om detentionsanbringelsen.

Politiet skal herefter søge at tage kontakt til de personer, som barnet har fast ophold hos. Det vil som udgangspunkt være indehaveren af forældremyndigheden, men kan også være en værge, familiepleje, institution eller andet sted, hvor barnet almindeligvis bor og opholder sig.

Hvis barnet bor alene eller i øvrigt ikke har fast ophold hos nogen, er politiet ikke forpligtet til at give underretning efter bestemmelsen.

Bestemmelsen indebærer alene pligt for politiet til at rette henvendelse til hjemmet. Politiet er derimod ikke forpligtet til at udøve opsøgende arbejde, hvis forældremyndighedsindehaverne mv. ikke er hjemme. Politiet vil dog altid efter en konkret vurdering af barnets modenhed og tilstand kunne udøve opsøgende arbejde eller tage kontakt til andre personer uden for hjemmet, der kan tage sig af barnet, herunder de sociale myndigheder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.4.2. og 5.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Lovforslagets § 13 regulerer politiets indsats i forhold til børn, der træffes under forhold, som indebærer fare for barnets sikkerhed og sundhed.

Formålet med bestemmelsen er at beskytte børn. Bestemmelsen skal således medvirke til at sikre, at politiet iværksætter de mest hensigtsmæssige tiltag i situationer, hvor et barn er i fare. Samtidig tilvejebringes udtrykkelig hjemmel til, at politiet kan foretage de efter omstændighederne nødvendige indgreb med henblik på at vurdere og afværge faren for barnet.

Ved ethvert indgreb fra politiets side efter bestemmelsen skal der være proportionalitet mellem formålet med indgrebet og det indgreb, der foretages.

§ 13, *stk. 1. 1. pkt.*, angiver bestemmelsens anvendelsesområde. Politiet har herefter pligt til at tage sig af et barn, der i andre tilfælde end dem, der er omfattet af § 10 om syge og hjælpeløse og § 11 om berusede, træffes under forhold, som indebærer fare for barnets sikkerhed eller sundhed.

Ved udtrykket "barn" forstås børn og unge under myndighedsalderen.

Ved fare for barnets "sikkerhed" forstås sikkerheden mod at blive udsat for en forbrydelse eller en ulykke. Fare for barnets "sundhed" henviser til barnets almentilstand, herunder også helbredsmæssige forhold. Såvel fare for sygdom og fysiske skader som fare for alvorlige psykiske skader er omfattet af bestemmelsen. Fysiske skader omfatter skader, der nødvendiggør lægehjælp, eller kan medføre sygeleje eller udelukkelse fra normale sociale aktiviteter, skolegang